

Općinski kazneni sud u Zagrebu
Ilica – Selska, Ilica 207
10000 Zagreb

Poslovni broj: 13.- KO – 1734/13

Protiv presude Općinskog kaznenog suda u Zagrebu, poslovni broj 13. – KO – 1734/13 od 12. studenog 2013. godine, okrivljenik Marko Francišković podnosi slijedeću

ŽALBU

zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog bitne povrede Zakona o kaznenom postupku.

Dana 25. studenog 2013. godine dostavljena mi je pisana presuda suca Benčića s Općinskog kaznenog suda u Zagrebu. Sudac Benčić je sastavio, izrekao i obrazložio tu svoju presudu te se, nakon što sam istu pročitao i analizirao, žalim na tu i takvu presudu s pripadnim obrazloženjem.

U svojoj žalbi obrazložit ću zašto smatram da ova presuda nije valjana te zašto se ne može prihvatiti obrazloženje suca Benčića prema kojemu sam ja duševni bolesnik koji boluje od paranoidne shizofrenije, koji je opasan po okolinu te me stoga treba prisilno liječiti.

Za početak moram naglasiti da sudac Benčić nije sposoban istinito sročiti niti one najosnovnije činjenice kojima se ustvrđuje moj identitet, a ta šlampavost i nemarnost prema činjenicama karakteristična je kako za ovu pisanu presudu, tako i za cijelo suđenje.

Naime, na prvoj stranici presude u drugom pasosu u sedmom retku sudac Benčić piše da sam ja „vojsku služio u JNA 1989./1990.g. u Bilićima i Šibeniku.“ To jednostavno nije točno jer u nikakvim imaginarnim Bilićima ja nisam služio vojni rok u tadašnjoj SFRJ, nego sam bio u Bileći, a tako sam to jasno i glasno rekao na početku suđenja prilikom uvodnog ispitivanja. Sudac Benčić koji cijelo vrijeme suđenja iskazuje izrazitu nezainteresiranost da sluša i čuje ono što ja imam za reći u svoju obranu i ovdje je to što sam rekao slušao s pola ili manje pažnje pa je onda razumljivo da na kraju piše

ovakve netočnosti, a te netočnosti se cijelo vrijeme ponavljaju i simptomatične su za cijelu presudu sa pripadnim obrazloženjem.

Tako su, po navedenom obrascu, u obrazloženju presude izostavljene neke izuzetno bitne stvari koje sam izrekao u svoju obranu, a koje su neosporne činjenice te ih ni sam sud nije osporio, ali ih zato uporno ignorira jer drugačije nije u stanju obrazložiti svoju presudu po kojoj sam ja psihički bolesnik opasan po okolinu kojeg se mora prisilno liječiti, što god to značilo u ovom slučaju, jer liječiti zdravog čovjeka je besmislica sama po sebi.

Sudac Benčić na 2. stranici u 5. pasosu navodi moju izjavu da se ne može kao zakonit i ustavan prihvatiti tzv. ulazak RH u EU jer je na referendumu bilo 917.000 viška upisanih birača, i to prema službenoj objavi Državnog izbornog povjerenstva, ali on prikladno izostavlja iznimno bitan dio gdje sam rekao kako se to jednako odnosi i na izbor za Sabor pa prema tome ova vladajuća garnitura nema ni legalitet, ni legitimitet, nego su to najobičniji uzurpatori prema kojima se treba tako i postaviti. Dakle, nije tu u pitanju samo nelegitimno i nelegalno pridruživanje RH s EU, nego se tu radi o nelegitimnosti i nelegalnosti kompletne vladajuće garniture jer se ista brojka od 917.000 viška upisanih birača pojavljuje i u izborima za Sabor RH. Sudac Benčić taj bitan dio prikladno izostavlja.

To su sve neosporne i neupitne činjenice i na osnovu tih činjenica dalje proizlazi sve što navodim i obrazlažem kako je ovaj vladajući režim uzurpatorski uz to što je i izdajnički i kriminalni budući je izveo proces tzv. integracije RH s EU na prije opisani način.

U tom kontekstu dolazi moja tvrdnja da u RH vlada potpuno bezakonje te da se provodi politička samovolja režimskih struktura. Shodno tome, ja ne vidim obavezno držati se zakona po istom principu kako i ovaj režim selektivno poštuje zakone i ustav RH. Ako mogu oni, mogu i ja. Po čemu bi oni bili bolji od mene? Ili, po čemu sam ja lošiji ili manje vrijedan pa da za mene zakoni trebaju vrijediti, a za ovaj režim ne trebaju? Ili su zakoni za sve isti ili nema obveze za ikoga da poštuje zakone koji se selektivno i proizvoljno primjenjuju.

U ovom slučaju ne radi se o bilo čemu nego o izuzetno važnim pitanjima kao što su određivanje obnašatelja vlasti u RH kao i o pitanju očuvanja ili poništenja hrvatske državnosti i pripadnog suvereniteta te prenošenja tog istog suvereniteta na jedno strano tijelo poput EU. Shodno tome, tu se radi ne samo o bezakonju, nego je na djelu čin veleizdaje i pripadne okupacije RH od jedne strane sile potpomognute domaćim izdajnicima, tj. aktualnim režimskim strukturama.

To su činjenice, to je istina koja je neuništiva te će neupitno prije ili kasnije izbiti svima na vidjelo iz tame u koju je trenutno skrivena.

Sukladno navedenom činjeničnom stanju jedino pravo pitanje koje se može postaviti je kome sam ja bio obavezan predati oružje koje mi je ostalo iz Domovinskog rata? Zar sam trebao dati oružje uzurpatorima bez legitimiteta i legaliteta? Zašto bih ja to trebao uraditi? Po kojoj to osnovi ja kao dobrovoljac iz travnja 1991. godine sad trebam sebe razoružati i dati oružje izdajnicima i kriminalcima? Zar činjenica o 917.000 viška upisanih birača nije dovoljna da se obrazloži nelegalnost i nelegitimnost sadašnjeg režima? Što više od toga treba u ovom poretku gdje se demokracija i demokratski proces naglašava kao neupitni politički autoritet?

U ovoj presudi i u ovom obrazloženju ta činjenica interpretira se tako da se mene koji ukazujem na tu činjenicu kvalificira kao paranoidnog shizofrenika, a sama činjenica se bez obrazloženja u potpunosti ignorira.

Sve skupa ovo podsjeća na dječju pripovijetku "Carevo novo ruho", samo u ovoj sudskoj priči koju piše sudac Benčić se dječaka koji ukazuje na činjenicu da je car gol, od strane suda proglašava duševnim bolesnikom opasnim po okolinu, a sudac Benčić i svi ostali se dive tom carevom novom ruhu, ignorirajući stvarnost careve golotinje.

Također je vrlo indikativno to kako je iz dostavljene presude u dijelu gdje se navodi što sam rekao u potpunosti izostavljeno sve ono što sam govorio o genezi ovog procesa protiv mene, a vezano uz činjenicu da aktualni ministar MUP-a Ranko Ostojić u biti je kriminalac i britanski agent kojeg bi trebalo i prikladno procesuirati. Tu činjenicu o Ranku Ostojiću sam izrijeком upravo tako navodio te potkrijepio svoje tvrdnje pozivanjem na bivšeg potpredsjednika Vlade RH Dražena Budišu koji o tome javno govori, ali ukazao sam i na pisani dokument od 7. veljače 2003. godine, oznake "vrlo tajno". Radi se o službenoj bilješki MUP-a o sastanku između Ivice Račana (predsjednika Vlade RH), Šime Lučina (ministar MUP-a) i Ranka Ostojića (pomoćnik ministra - ravnatelj policije) s britanskim veleposlanikom i britanskim obavještajcima. Uglavnom, taj dokument samo dodatno potvrđuje izjave Dražena Budiše o tome da je Ranko Ostojić prekoračio svoje ovlasti, prekršio i zakone i ustav RH, te je svojim djelovanjem narušio hrvatski državni suverenitet, a koji je po obnašajućoj funkciji upravo on trebao štiti i braniti. Sve to što sam vezano za kriminalnu aktivnost Ranka Ostojića izrekao u ovoj presudi u obrazloženju je izostavljeno. Smatram da to predstavlja bitnu povredu Zakona o kaznenom postupku.

Dalje se u presudi navodi da "i sama obrana okrivljenog posredno u sebi sadrži veliki broj činjenica koje potvrđuju nalaze i mišljenje kako psihijatrijske tako i psihologijske vještakinje" (stranica 4, 2. pasos, 5. redak), a bez ikakvog navođenja makar jednog primjera, makar jedne te činjenice kojih, navodno, ima velik broj. Ako ih ima velik broj, tih činjenica, zašto je bio problem makar jednu navesti kao primjer? Ako se pak radi o dalje u pasosu navedenom nabranjanju mojih "krimena", a govori se o tome da ja navodim da se cijela vlast ponaša protuzakonito i protuustavno - to sam objasnio i potkrijepio činjenično na početku ove žalbe navodeći činjenicu koju sudac Benčić

ignorira o 917.000 upisanih birača viška te po tome posljedičnom nelegitimnom i nelegalnom statusu ove uzurpatorske i kriminalne vlasti.

Isto tako sudac Benčić navodi "da je činjenica ulaska RH u EU čin okupacije, počinjen protiv volje vlasti" (stranica 4, 2. pasos, 14.redak) te time samo dodatno potvrđuje svu sumanutost i nebuloznost kako presude, tako i cijelog procesa. Naime, opet to ponavljam, ta tzv. "činjenica ulaska RH u EU" ne može biti nikakva činjenica jer tu navodnu činjenicu koja postoji samo u bujnoj mašti ovoga suda poništava stvarnu činjenicu o 917.000 viška upisanih birača pa onda cijela ta farsa od procedure ulaska RH u EU pada u vodu. Slijedom toga činjenica je upravo ta da se tu radi o okupaciji RH od strane EU, a izveden uz pomoć izdajnika hrvatske države i hrvatskog naroda u cijelosti.

Također se u navedenom citatu navodi da sam ja rekao da je taj izdajnički čin okupacije RH "počinjen protiv volje vlasti". Takvu nebulozu ja nikada nisam rekao, niti bi pri zdravoj pameti mogao ikada izreći, ali sudac Benčić je to očigledno u stanju kao što je u stanju na istoj razini nebuloznosti voditi cijeli proces te na kraju izreći nebuloznu presudu.

Naime, ono što ja višekratno tvrdim i dokazujem je upravo suprotno jer ja govorim kako je ovaj čin veleizdaje (veleizdaja je izdaja koju počinje visoki državni dužnosnici) te pripadne okupacije RH od strane EU počinjen upravo sukladno volji ove uzurpatorske, izdajničke i kriminalne vlasti. Odnosno, da budem još precizniji, ovog režima, jer to je retorika kojom se ja služim, a nikad ne bih rekao ovakvu glupost kakvu navodi sud u svojoj presudi. Sva sreća pa je sve snimljeno i zabilježeno kamerom pa se vrlo jednostavno može provjeriti tko ovdje govori istinu, a tko krivotvori i laže.

Dakle da budemo na čisto, okupacija RH od strane EU počinjena je protiv volje naroda, a ne protiv volje vlasti kako to piše ovaj lakrdijaški sud.

Vlast, tj. režim, je taj koji je protivno volji hrvatskog naroda sve ovo izveo da bi se poništila hrvatska državna suverenost i nezavisnost integriranjem s EU, a to je izvedeno kroz prijevaru na referendumu čija je startna pozicija takva da ima ni manje ni više nego 917.000 viška upisanih birača. I ja sam sad tu lud zato što ne pristajem na tu igru nego upozoravam i ističem na neodrživost tog nelegalnog i nelegitimnog procesa izvedenog od strane jednako tako nelegalne i nelegitimne vlasti. Ja sada imam neke paranoje i shizofrenije zato što ukazujem na neupitne činjenice i ne pristajem na ulogu pokornog Dudeka kojem svaki pokvarenjak može podvaliti i najgluplju podvalu. Pogotovo ne pristajem u slučaju hrvatske državne nezavisnosti te na način kako se tu teškom mukom i krvavo stečenu nezavisnost želi jednom farsom od referenduma poništiti. Jednako tako ne pristajem priznati legalnost i legitimitet ove vlasti, tj. ovog režima, jer je isti instaliran u jednako farsičnim demokratskim izborima sa jednako tako prisutnih 917.000 upisanih birača viška.

Iz ovog primjera gdje se u presudi navodi da ja govorim takve nebuloze da je čin okupacije RH od strane EU počinjena protiv volje vlasti razvidno je koliko je ova

presuda besmislena te koliko je izgrađena na konstrukcijama i lažima. Ponavljam, ja sam na suđenju ne jednom rekao da je EU okupacija protivna volji hrvatskog naroda, a sukladna izdajničkoj volji ove vlasti, tj. ovog režima u cijelosti. To što se sad u ovoj presudi ono što smatram toliko bitnim izokreće pokazatelj je stanja svijesti suca Benčića koji je i donio presudu sukladnu toj izokrenutoj i izopačenoj svijesti u kojoj se nalazi.

Jednako tako je laž i krivotvorina da sam ja rekao da ću ja "odlučivati o kažnjavanju o tome tko će biti veleizdajnici" (stranica 4, 2. pasos, 15. redak). Nemam ja tu o čemu odlučivati jer zna se dobro tko su veleizdajnici - to su visoki državni dužnosnici koji su počinili čin izdaje. Sukladno tome, onima kojima će se suditi za veleizdaju su definirani i nema se tu što proizvoljno niti oduzimati, niti dodavati. Očigledno je da sudac Benčić ne barata spoznajom o tome tko su to veleizdajnici i što uopće taj pojam znači. Naprotiv, sudac Benčić na mene projicira svoju proizvoljnost i intelektualnu limitiranost pa misli da bi se ja po pitanju suđenja za veleizdaju ponašao jednako nedosljedno i samovoljno kako se ponaša ovaj sud prema meni u ovom slučaju koji se protiv mene vodi.

Na kraju, a moglo bi se reći kao šećer na kraju, tog cijelog niza navoda laži, krivotvorina i besmislica, sudac Benčić navodi: "a posebno tu treba istaći okrivljenikov navod da je on ideolog koji se trudi kroz demokratske procese da građani prihvate njegovu viziju". Po običaju, sudac Benčić ovdje samo djelomično ispravno navodi moje riječi te ih proizvoljno i na svoj način reinterpretira.

Točno je da sam ja ideolog, a ideolog sam zato jer sam uobličio i u javnost kroz formu pisane riječi iznio svoju ideju državotvornog političkog programa za Hrvatsku kao državu i Hrvate kao narod i to kako u domovini tako i u dijaspori. Dakle, na osnovu toga imam puno pravo smatrati se ideologom i ne znam što tu može biti sporno osim da je tu riječ o tome da se sucu Benčiću ta moja ideologija nikako ne dopada, no to je već njegov problem i to mu ne daje nikakvu osnovu da se sad tu nešto čudom čudi što se ja predstavljam kao ideolog. Za razliku od režimskih slugana, kriminalaca i izdajnika, ja imam konkretnu i operativnu političku viziju za Hrvatsku i Hrvate te sam tu svoju viziju i iznio te javnosti prezentirao kroz svoju knjigu "Hrvatska knjiga opstanka / Studium rei civilis - Studija o državnštvu", a ta knjiga ujedno predstavlja i moj politički program. Očigledno je da se sucu Benčiću taj moj politički program nikako ne dopada, no to mu ne daje za pravo da me zato potpuno neutemeljeno i neargumentirano proglašava psihičkim bolesnikom opasnim po okolinu i kojega sad treba prisilno liječiti. Sudac Benčić upravo to radi i moj legitimni politički stav, moj politički svjetonazor, proglašava nekakvim samo njemu jasnim dokazom moje navodne bolesti.

Ako je to što zastupam i borim se za ideju slobode i suverene države Hrvatske moja bolest, onda sam ja stvarno bolestan. I to neizlječivo bolestan, a niti ne želim biti izliječen od te bolesti. I ne samo to, želim i radim na tome da se ova moja bolest

ljubavi prema istini i slobodi, ljubavi prema hrvatskoj domovini i hrvatskom narodu, da se što više proširi ta bolest, da što više ljudi bude tom bolešću zahvaćeno. Meni je stvarno žao što sudac Benčić to sve što ja smatram dobrim i zdravim doživljava kao bolest, ali to govori o njemu i po kojoj osnovi on sad ovdje meni kao ideologu slobodne i suverene Hrvatske presuđuje. To sve skupa jasno govori i potvrđuje da se nad menom vrši politički progon, svojom presudom i pripadnim obrazloženjem sudac Benčić to jasno pokazuje.

Dakle, sudac Benčić posebno ističe moj navod da sam ja ideolog. Njemu je to posebno zgodno u dokazivanju njegovih nebuloznih konstrukcija o mojoj psihičkoj bolesti, a meni je to posebno zgodno da ukažem upravo na sav besmisao i neodrživost ove presude i cijelog pripadnog obrazloženja iste. Ono što je sudac Benčić već po navadi iskrivio i krivotvorio moje riječi odnosi se na daljnji dio gdje se kaže da se ja "trudim kroz demokratske procese". Tu nedostaje jedno bitno "i" te bi ispravno bilo da se ja "trudim i kroz demokratske procese", ali ne nužno i isključivo samo kroz demokratske procese. To sam ne jednom naglasio napomenuvši da bih volio kad bi sve prošlo lijepo i mirnim putem kroz te demokratske procese, to bi bilo idealno, ali ako su ti demokratski procesi uzurpirani i blokirani, ostaje i pridržavam si puno pravo i na ostale, nedemokratske procese. Na to imam ne samo pravo, nego i dužnost te se u političkoj borbi za preuzimanje vlasti i implementaciju ideologije ne ograničavam unaprijed na jedan model preuzimanja vlasti nego sve ostavljam otvorenima, sve ovisno o situaciji i pripadnim okolnostima. Trenutno je demokratski proces jedna farsa, jedna loše izvedena predstava, te mene, kao i svakoga drugoga, ništa ne obvezuje da pristanem biti dijelom te farse i loše predstave.

Također, sudac Benčić dalje navodi da sam ja izjavio da želim "da građani prihvate njegovu (tj. moju) viziju". To je opet jedna diletantska reinterpretacija mojih riječi i mojih stavova. Točnije, mojeg političkog svjetonazora i moje ideologije. Radi se o tome da nikad i nigdje ja u ovom kontekstu nisam mogao izreći tu riječ "građani", pa tako pogotovo u sudnici za vrijeme suđenja. Ja tu riječ "građani" koristim jedino ako govorim o građanima npr. grada Karlovca, ili građanima grada Zadra, ali na državničkoj razini moja retorika je samo i isključivo "državljeni" te to smatram bitnim i određujućim u političkom i svjetonazornom smislu. Prema tome, ja nikako nisam mogao navesti to što sudac Benčić navodi da sam naveo. Odnosno, ispravno bi bilo: "...posebno tu treba istaći okrivljenikov navod da je on ideolog koji se trudi i kroz demokratske procese da državljani prihvate njegovu viziju". Površnim i plitkim ljudima to jedno izostavljeno "i", te "državljeni" umjesto "građani" može izgledati nebitno, ali meni kao ideologu to je upravo ono što je, uz naravno i mnoge druge stvari, određujuće i po čemu se moja ideologija i moj politički svjetonazor razlikuje od ove trenutne izdajničke i sluganske ideologije koja je zasjele na grbaču hrvatskog naroda u vidu vladajuće režimske kaste. I ne samo to, nego se moja ideologija bitno i suštinski

razlikuje od nemušte, nekonkretne, nedorečene i bezidejne opozicije ovome režimu, opozicije koja misli da po pravilima kriminalnog režima može taj režim promijeniti. Upravo u tome kontekstu meni je savršeno jasno da se ovaj režim najviše od svega boji političke ideje koja odbija plesati po režimskim pravilima nego suvereno misli svojom glavom i koristi razum koji nam je Bog dao, nekome više, nekome manje, ali jasno je upozoreno da se od onoga kome je više dano, više i traži natrag.

Zaključiti ću ovaj dio konstatirajući da sudac Benčić nije naveo niti jedan konkretan primjer gdje se to i kako manifestira moja navodna paranoidna shizofrenija. Odnosno, sudac Benčić ne konkretizira zašto on posebno ističe moj navod da sam ja ideolog. Napisao sam knjigu od više od 900 stranica pa bi bio red da se navede neki primjer, da me se citira gdje ja to iskazujem paranoidnu shizofreniju, gdje je tu prisutno zavaravanje o vlastitim motivima kad posve otvoreno i bez uvijanja ističem nužnost preuzimanja vlasti da se provede političko-državotvorni program koji sam uobličio, gdje ja to i kako nerealistično naglašavam svoje vrline ili se naivno samopoiman? Na više od 900 stranica sitno pisanog teksta ne bi trebalo biti problem pronaći potvrdu tim tvrdnjama ako su one istinite. Problem je upravo u tome što je to sve jedna gomila laži i negativnih konstrukcija proizvoljno nabacanih bez ikakvih argumenata i dokaza. U ovom kafkijansko-orvelijanskom procesu dokazi nisu bili potrebni nego se proizvoljno smišljalo i izmišljalo u stilu "što je babi milo, to joj se i snilo".

Toliko o sudcu Benčiću i njegovom obrazloženju presude. Moglo bi se još puno pisati jer dao je pregršt materijala, ali je ovo posve dovoljno za one koje zanima istina i koji teže pravičnosti, no prikladno spomenuvši babu na kraju, sad ću se ukratko osvrnuti na sudsku vještakinju, psihijatricu dr. Biško i njezinu ulogu u ovoj sudskoj farsu.

U svojem svjedočenju dr. Biško je izmišljala sve i svašta da bi probala opravdati svoj nalaz o mojoj navodnoj paranoidnoj shizofreniji. Tako je ona u svojoj nemuštosti i prikladnoj zapletenosti u lažima na suđenju prilikom svjedočenja izrekla i slijedeće: "Okrivljenik je napisao svoj politički program u knjizi Hrvatska knjiga opstanka. Ta knjiga podijeljena je u dva dijela. Prvi dio nazvan "Misao" gdje iznosi svoja filozofsko-teološka uvjerenja, te drugi dio nazvan "Organizacija" gdje je po državnim ministarstvima iznio svoje viđenje kako bi država trebala biti uređena i vođena. To što je pisao o svim ministarstvima pokazuje njegovu bolest paranoidne shizofrenije zato jer jedan čovjek ne može sve to znati. To je previše za jednoga da o svemu tome zna, da se time bavi."

Dr. Biško kaže da je to previše za jednog čovjeka da o tome promišlja, ona smatra nemogućim i to je njoj dokaz za postavljanje dijagnoze. Eto, kako bi se to reklo u američkim filmovima: "I rest my case!".

Dr. Biško provali, i ostane živa, kako je dokaz moje navodne bolesti to što sam knjigu napisao tako kako sam je napisao, te što sam iznio svoju viziju na jedan sveobuhvatan konkretan i operativan način tako da kad danas-sutra eventualno preuzmem vlast, da odmah znam točno što i kako treba raditi, na koji način treba državu posložiti (navedena ministarstva) i kako državu treba voditi, sa zadanim ciljevima i zadacima. Dr. Biško bez imalo srama konstatira da, eto, jedan čovjek ne može sve to znati što sam ja u mojoj knjizi napisao i sastavio i to je njoj dokaz moje bolesti, moje poremećene psihe, te izmišljene paranoidne shizofrenije koja mi se pripisuje. Za dr. Biško nije uopće potrebno ulaziti u sadržaj napisanog pa da barem nečime potkrijepi tu svoju veleumnu tvrdnju. Ne, nego ona mirno provali da je to previše jednomu čovjeku za znati, to je njoj nemoguće pa prema tome sam ja duševni bolesnik zato jer sam to ipak napisao. Tragično je da sud sve to još mirnije prihvaća kao relevantno te me na osnovu tog i takvog "dokaza" osudi kao psihičkog bolesnika na prisilno liječenje jer sam opasan po okolinu. Štoviše, sudac Benčić izrijeком navodi da je vještačenje "provedeno u skladu sa načelima znanstvene struke, iskustveno i istinito, već dapače niti jednom iznesenom činjenicom vještakinje nisu dovele u sumnju istinitost i utemeljenost svojih nalaza i mišljenja." (strana 4, 2.pasos, 2. redak). Nema što, stvarno je to krajnje znanstveno, stručno, iskustveno i istinito ovako ovlaš iz rukava reći da jedan čovjek ne može znati ono što je napisao i čime se praktički cijeli svoj život bavi još od ranog djetinjstva. Sva sreća da dr. Biško nije djelovala u, recimo, vrijeme Mozarta jer bi se po njezinoj logici, kad bi joj mali 8 godišnji Mozart pristupio sa svojom prvom napisanom simfonijom, ona bi bez da uopće provjeri da li je taj napisani materijal koji joj mali Mozart donosi stvarno vrijedi nazvati se simfonijom ili nije, nego bi dr. Biško odmah na prvu, samo vidjevši da joj mali Mozart pruža napisanu simfoniju, njega proglasila duševnim bolesnikom koji nesumnjivo boluje od paranoidne shizofrenije mudro ustvrdivši da jedno dijete nije u stanju komponirati simfoniju.

To je logika dr. Biško, ali to je također i logika suca Benčića te se to od njega naziva znanstvenošću, stručnošću, iskustvenošću i istinitošću, a radi se upravo o suprotnosti navedenim pridjevima.

Jedan Mozart je izbjegao stručnost dr. Biško, no ja nisam te sreće pa sam postao žrtvom njezine intelektualne ograničenosti, ali i njezine egocentričnosti gdje se cijeli svijet i cijeli ljudski rod promatra iz svoje uske i žablje perspektive pa se svakoga onoga tko iskače iz tih egocentrično postavljenih normi proglašava duševnim bolesnikom, čak i opasnim po okolinu pa ga onda treba natrag svesti u okvire koje prema sebi samovoljno određuje dr. Biško kao da je nekakvo ovozemaljsko božanstvo po kojem se svi ostali moraju ravnati i podrediti.

Također, dr. Biško je i na sudu kao i u pismenom radu navela da se kod mene manifestira tangencijalno mišljenje te je rekla da sam isto iskazao u razgovoru s njom. Zanimljivo kako je to iskazano samo u tom razgovoru s njom, a kako to da nije uspjela, da se nije potrudila naći primjere tog mog tangencijalnog mišljenja bilo u mojoj knjizi, bilo u mojim kolumnama ili drugim pisanim radovima koji su lako dostupni putem

interneta. Tog tangencijalnog mišljenja nema nigdje za naći ni u više stotina zabilježenih i snimljenih mojih govora u javnosti, analitičkih osvrtâ, intervjuâ, razgovora, telefonskih debata i sučeljavanja kao i svih ostalih video i audio materijala isto tako lako dostupnih putem interneta. Nigdje to tangencijalno mišljenje dr. Biško ne može naći i predočiti, ali zato treba uzeti za relevantno samo to kako ona interpretira i doživljava naš razgovor prilikom vještačenja na koje sam pristao sudjelovati. Treba sad bez ikakve sumnje vjerovati dr. Biško na riječ da sam ja u tim razgovorima ispoljio nešto što nigdje prije nisam ispoljio. Pošten i objektivan promatrač sa strane zapitao bi se nije li ovdje možda problem u dr. Biško i u njezinoj intelektualnoj nesposobnosti da prati kompleksniji tijek misli bez da se izgubi pa onda ona vlastitu hendikepiranost preoblićuje u moju duševnu bolest navodno ispoljenu tangencijalnim mišljenjem. Sudac Benčić se ovdje to nije zapitao, a to me ne čudi jer se pokazalo da sud nije ni pošten ni objektivan prema svemu kako se do sada pokazao pa je dosljedan samo u toj nedosljednosti. Pošteno i objektivno bilo bi provesti još jedno psihijatrijsko vještačenje pa da se nalazi dr. Biško ili potvrde ili ospore, no sud to nikako nije htio dozvoliti što, opet, puno govori tome i takvome sudu.

Više neću trošiti riječi na dr. Biško jer ovo što sam do sada naveo i više je nego dovoljno da se shvati o čemu se ovdje radi. Njezin "Psihijatrijski nalaz i mišljenje o stanju duševnog zdravlja Marka Franciškovića" napisan je na 22 stranice i tu ima materijala za komentirati i odgovoriti na 222 stranice, a čak i više. Naime, tolika je tu koncentracija gluposti, neistina, konstrukcija, selektivnosti te cijelog niza ostalih stvari koje su tu posložene na hrpu, a da bi se pokušalo opravdati ono što se opravdati ne može - da ja bolujem od paranoidne shizofrenije, da sam neubrojiv, nekritičan, i kao kruna svega, da sam opasan po okolinu te me stoga treba prisilno liječiti.

Na kraju svega ovoga skupa, na kraju ove moje žalbe, naglašavam da sam je pisao pri punoj svijesti i pri zdravoj pameti usprkos toga što sam podvrgnut prisilnom tretmanu uzimanja teških lijekova koji nemaju nikakvog smisla da ih uzimam, tj. da mi se daju, osim u sadističkom izivljavanju nada mnom kao ljudskim bićem jer ne može se drugačije protumačiti ovakvo postupanje i sustavno trovanje mojeg tijela s ciljem izlječenja od nepostojeće bolesti.

Ispričavam se ako je ova rukom pisana žalba eventualno teže čitljiva. U okolnostima u kojima boravim, a to je polumračna soba koja je pretrpana ostalim zatvorenicima, potrudio sam se što sam bolje mogao da rukopis i cijela žalba budu što pregledniji i čitljivi. Za razliku od suda ja nemam na raspolaganju kompjuter ili asistente i tajnice da mi pomažu u radu te sve moram raditi sam i bez informatičkih pomagala. Ta neravnopravnost isto tako puno govori sama za sebe o ovom procesu i u kakvoj sam ja tu poziciji u odnosu na drugu stranu.

Isto tako, moram naglasiti da ovu žalbu u prvom redu pišem kao dokument vremena ostavljen neumitnom sudu povijesti da na koncu o svemu presudi, ali ovu žalbu pišem i kao moje obraćanje hrvatskoj javnosti tako da ima bolji uvid u cijeli ovaj slučaj. Tek sekundarno je ovdje moje obraćanje Županijskom sudu u Zagrebu kao sudu drugog stupnja jer od strane režimskih institucija ne očekujem ništa dobrog i da se tu nešto previše nadam da ću u ovom mojem slučaju doživjeti htijenje za istinom i pravičnošću. Bilo bi mi izuzetno drago da se pokaže da sam bio u zabludi po tom pitanju.

Općenito uzevši, u ljude se previše ne uzdajem nego svu svoju nadu i vjeru u pobjedu istine i pravde polažem u Boga, Oca na nebesima, Stvoritelja neba i zemlje, te se s tom vjerom i pouzdanjem prepuštam providnosti da me vodi onako kako je to volja Očeva, a ne volja moja ma koliko to bilo teško i zahtjevno. Ja sam u svojim ljudskim sposobnostima uradio najbolje što sam mogao, a dalje sve prepuštam u ruke Božje. Podsjećam da je pisano da treba paziti kako sudimo, jer kako mi sudimo drugima i nama će biti suđeno pa bi svima za njihovo vlastito dobro bilo poželjno da Županijski sud u ovom slučaju tako i djeluje, svjestan navedenog, s pažnjom i obzirom prema istini i pravdi, a da li će tako i biti vrlo brzo će se pokazati.

Kao navodni dokaz moje bolesti psihijatrijska vještakinja navela je da znam često citirati Sveto Pismo, pa ću završiti upravo tako, citirajući Bibliju, jer to što ona smatra pokazateljem moje navodne bolesti, meni je pokazatelj moje utemeljenosti mene kao grešnog i nesavršenog čovjeka na izvoru svakog dobra, sve mudrosti i sveukupne ljubavi i ljepote na ovome svijetu:

"Nek' hući more i punina njegova,
svijet i koji na njemu stanuju.
Neka rijeke plješču rukama,
gore nek zajedno kliču pred Gospodom
- jer on dolazi suditi zemlji.
Suditi će svijetu po pravednosti
i pucima po pravici."
(Psalam 98, Pjesma Sucu i Spasitelju, 7-9)

Padaj silo i nepravdo, ustaj slobodna i neovisna Hrvatska!

U Zagrebu, 02. Prosinca 2013. godine

Marko Francišković